

Qui mana al món i les estratègies de futur de Catalunya

written by Redacció Unilateral | 14 de juny de 2019

Alfons Duran-Pich en estat pur, conduït per la periodista **Magda Gregori**, omplí l'escenari del Teatre de Sarrià, a Barcelona. L'acte organitzat per **ANC Sarrià Sant Gervasi i Òmnium Cultural Sarrià Sant Gervasi** omplí així mateix l'aforament del teatre.

El seu objectiu era ajudar a conèixer la situació de Catalunya al món, com la veuen els qui manen i analitzar estratègies favorables per Catalunya dins del context mundial. I cal dir que les quasi dues hores que durà l'acte van fer-se curtes davant de la quantitat i qualitat dels arguments, fets i raons aportats pel discurs atractiu, entenedor i inacabable d'Alfons Duran-Pich.

Començà recordant les febleses de l'Estat espanyol, un estat "de fireta" tant des del punt de vista financer, com moral i social. Ho demostra també el fet que utilitzi el poder "de la porra", signe inequívoc de la decadència d'un estat. Dels tres poders clàssics, el poder judicial és el més feble, en especial a l'Estat espanyol. És un poder ple de buròcrates, tothom hi entra per oposicions, sabent quant guanyarà d'aquí a deu anys, cosa que els fa ser molt conservadors. I això els fa ser febles, i dependents dels altres poders. No hi ha jutges progressistes, per definició.

El veritable poder al món, [tal com explica en el seu llibre "L'oligarca camuflat"](#), el tenen els qui mouen els diners de les grans fortunes (dels "súper-rics"). **Tots ells, els oligarques camuflats, són dels Estat Units** i alguns d'Oxford i Cambridge. És allà on hi ha el poder. No pas a altres llocs. No pas a la Unió Europea, per exemple. Segons ell "la Unió Europea no serveix de res". De fet, si el Brexit té èxit, com pronostica, la UE tindrà una crisi financera important.

El món és finançat. Aquesta és la tasca dels oligarques, que tothom tingui deute: les persones, les empreses, els països, tothom. **Qui té deutes té por, i no fa una revolució.**

En aquest mapa del poder va situar també els anomenats *think tanks*. Els *think tanks* costen molts diners i estan dirigits per aquests oligarques. Els ***think tanks* creen doctrina per encàrrec**. Treballen sobre propostes marcades pels oligarques, creen la doctrina i aleshores els mitjans de comunicació són els encarregats de transmetre-ho. Els mitjans de comunicació són ja quasi tots propietat de la banca i, per tant, segueixen les directrius que els marca el poder. Com a exemple, recordà el cas de la subhasta del Grupo Zeta (propietari d'El Periòdico). Quan al final del procés quedaven les ofertes de dos grups, Zeta passà a mans d'un grup petit espanyol, relacionat amb Felipe González i la banca, tot i que l'oferta de l'altre grup, el català Mediapro, era clarament millor.

Per acabar, parlà de les fortaleses i oportunitats de Catalunya en aquests moments. La seva posició geoestratègica excepcional, la seva tradició industrial. Cal recuperar el poder a les institucions interiors com s'ha fet recentment en la Cambra de Comerç de la Barcelona mitjançant la tècnica de l'**entrisme**. Cal entrar en més institucions de poder.

I sobre quins són els poders internacionals que Catalunya necessita tenir a favor, posà com a exemple l'empresa de gestió de fons americana Black Rock. Black Rock és el principal accionista de les empreses de l'IBEX-35, per exemple. Gestiona fons per valor de més de 6 bilions de dòlars, és a dir 5 vegades el PIB de l'estat espanyol. Aquest és un exemple de poder. Algú des de Catalunya hi hem anat a parlar amb ells? "No ho sé", i de fet si s'hi hagués anat tampoc s'hauria de saber ni s'hauria de dir.

No sap quan arribarà, però Catalunya serà independent, perquè els catalans han fet un canvi de xip, han pres consciència de *polis* i aquesta, que és una altra gran fortalesa de Catalunya, ja no té marxa enrere.

En resum, una excel·lent classe magistral d'Alfons Duran-Pich,

una allau de dades, idees i pensaments que, a més, oferien interessants línies d'acció per a treballar i desenvolupar.